

**ZÁKLADNÍ
ŠKOLA**

TOMÁŠE GARRIGUA MASARYKA

Rodkovského 2, 678 01 Blansko

SBORNÍK LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 4. – 9. ročníku

2014 / 2015

Džungle

Džungle je hodně veliká,
skoro jako celá Afrika.

Jaká tam žijí zvířata?

Malá, velká, všelijaká.

A jsou tam také stromy?

Ano, a na nich si staví domy.

A co pestrobarevné květiny?

Je tam druh vzácný – jediný.

Co je v džungli ještě?

Prší tam, jsou velké deště.

A proč se mě kluku pořád ptáš?

To protože chci vědět,

co je ten prales zač.

Kristýna Vlasáková, 7. A

Příběh z džungle

Jednou se v džungli houpala opice na laně a vtom se objevil medvěd. Vyhrožoval jí, že ji zabije, protože se cítil silný a neohrožený, ale hlavně proto, že měl hlad.

Opice se lekla a běžela do svého doupěte na stromě. Jakmile to medvěd uviděl, přiblížil se ke stromu a číhal. Vtom kousl opici do zadku šváb. Opice se lekla a skočila dolů. Medvěd byl sice mírumilovný, ale měl hlad, a tak se rozhodl, že se s opicí raději skamarádí a půjdou hledat nějaké jídlo spolu. Opice souhlasila, protože by si také ráda něco dala.

Tak šli a potkali hladového jezevce. Vzali ho mezi sebe a už byli tři. Hledali, hledali, až našli: med, mraveniště a dokonce i ovoce pro opici. Stali se z nich velcí kamarádi, protože spolu našli potravu a všichni se tak dobře najedli.

Jan Majerech, 7. A

Džungle

Probudila jsem se v džungli
a uslyšela podivné zvuky.
Po stromech skákaly opice
a po zemi se plazily hadí samice.

Tygr, lev i pavián
usnuli a propásli hurikán.
Sloni svými choboty
troubili si do noty.

Liány rostou z oblaků,
je to podivuhodný svět zázraků.
Stromy mají velkou moc,
dávají všem dobrou noc.

Tereza Zvejšková, 7. A

Džungle

Do džungle jsem se dostala,
většinu času v ní prospala,
tygra jsem tam potkala,
vlídnou rukou hladila.
Našla jsem i ještěrku,
tu malou mrštnou čiperku.
Utíkat se nesnažila,
radši se se mnou zabavila.
Poté jsem se domů šťastně dostala
a tam se slastně vyspala.

Sabina Malachová, 7. A

Básnička o džungli

Afrika, Asie, Amerika ... to je fuk,
džungle není jenom tu.
Naše škola, velký hluk,
pondělí až pátek
působí zde zmatek.

Učitelé rozkazují,
žáci jenom nadávají,
že se učit nechtějí,
dovádějí raději.

Džungle je tu každý den,
tak doufám, že je to sen,
když probudím se v hodině
a jsme zase v češtině.

Horor opět pokračuje,
učíme se znovu,
opičky zde poskakují,
hlava mě z nich bolí.

Hurá, zvoní, jde se domů!
Doma budu zase v klidu.
Pak se zas těším do školy,
to když sranda zavelí.

Lucie Bláhová, 7. A

Džungle

Nad hlavami lidí se tyčí obrovské vrcholky mrakodrapů. Okolo jezdí auta, taxíky, autobusy, tramvaje a vlaky, které na sebe vztekale troubí, jakoby nejnutnější věcí bylo dostat se na dané místo včas. Unavení a rozrušení řidiči po sobě navzájem vykřikují nadávky různého druhu, až se mi z toho točí hlava. U přeplněných silnic čeká houf lidí, kteří netrpělivě čekají, až na semaforu problikne zelená, která jim poskytne krátkou příležitost dostat se na druhou stranu. Hlavy plné starostí se na sebe nervózně tlačí. Všichni se pošťuchují a snaží se pro sebe ukradnout alespoň kousek prostoru, který se chvílemi nabízí. Nad hlavami prolétne letadlo, pár dětí, jdoucí za ruku se svými matkami, se nad tímto obyčejným jevem rozhlučí natolik, až se několik kolemjdoucích osob nervózně ohlédne. Křik za chvíli zanikne v okolní změti hlasitých zvuků. Konečně se na semaforu objeví zelená, všichni se snaží rychle nacpat přes silnici, než se na semafor vrátí červená, která dá přednost autům. Matky s kočárky nebo dětmi, které si vedou za ruku, mají neproniknutelný výraz. Řidiči čekající před přechodem si nedočkavě pohvizdují. Ve vzduchu je cítit prach, nejistota a nervozita. Blik. Červená. Řidiči se šťastně rozjeli vpřed za dobrodružstvím, za prací či za zábavou, každý s nohou na plynu.

Okolo prolétne malý motýl, rozrušený z této zběsile uspěchané společnosti. Zděšeně se rozkoukává a myslí se mu míhají otázky: „Kam jsem se to dostal?“ „Kam to všichni spěchají?“ Ptá se, ale nikdo mu neodpovídá. Jeho slabý hlásek v hluku zanikl. Pomalu potřepával svými jemnými křídélky, unavenými z toho všeho okolí. Rozhlédl se. „Kam se poděly lesy, louky, květiny a veškerá příroda? Přece nemohly být zničeny...“ říká si zoufale. Tak rychle to všechno zmizelo.

Vítejte. Vítejte v džungli velkoměst s mrakodrapy.

Viola Štrajtová, 7. B

Balada o opičce

Uprostřed džungle, v doupěti opičím,

žije mládě se svými rodiči.

Opička roste, rodiče stárnou,

v téhle rodině má budoucnost marnou.

Matka je nervózní a přísná, otec jí má tak akorát,

proto když rodina dřímá, opustí doupě napořád.

Bloudí temnou noční džunglí,

každé zvíře právě spí,

jen hadi ve dne v noci bdí

a slyší jejich šustění.

Když vtom se před ní objeví velká divná postava,

opička se zastaví, také dýchat přestává...

Už to zvíře poznává!

Je to lev!

Co teď?

Na útěk čas nezbývá.

Už je pozdě.

Cítí jen, jak padá jícnem.

Nad sebou chřtán plný zubů,

hvězdy, měsíc, koruny stromů.

Pod sebou jen černou tmou.

Viola Kyzlinková a Anežka Pieglová, 5. A

Útěk z džungle

V džungli svítat začíná
a půlka džungle usíná.
Ve tmě oči jak lampy svítí
a ráno kvete barevné kvítí.

Když jdeš v noci tiše spát,
nemusíš se vůbec bát!

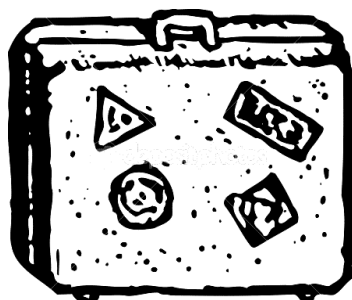
Ráno opičí stopu sleduješ
a pak si s nimi zarapuješ.

Narazíš na hladové kanibaly,
ach néé!
Teď to bude hodně zlé.

Utíkej! Co ti budou nohy stačit,
jinak je budeš v břichu tlačit.

Tarzan tě teď zachrání,
všechny halekáním odhání.
Odnesl tě doprostřed plání,
kde stádo pruhovaných zeber uhání.
A když si pak kufry zabalíš,
už se tam nikdy nevrátíš.

Veronika Khýrová, 7. A

Povídka o zvědavém Noxíku

Za dávných časů žily v Africe žirafy, všechny měly krátký krk, krátké nohy a uměly mluvit žirafí řečí. Jednoho dne se narodil ve stínu stromů malý žirafí klouček Noxík. Sotva otevřel oči, začal se rozhlížet na všechny strany. Jen se postavil na nohy, už běžel za každým motýlem. A sotva se naučil mluvit, zvědavě volal na maminku: „Maminko, jak se jmenuje tenhle brouček? A proč ptáci umí létat? A proč hroši bydlí ve vodě?“

Chtěl vědět všechno. Jak vysoko skáče antilopa, jak hluboko se potopí krokodýl, proč jsou zebry pruhované, proč má slon chobot a proč je papoušek barevný a nosorožec jen šedý. Celé dny se tenhle žirafí kluk toulal džunglí a hledal odpovědi na své otázky. Jednou přišel k vysokému rozkvetlému stromu. Na jeho větvi seděl malý skřítek s velkou oranžovou čepičkou.

„Ahoj Noxíku, tak už znáš odpovědi na všechny své otázky?“ zeptal se.

„Ach ne,“ vydechl překvapeně Noxík.

Chvilí si zvědavě skřítko prohlížel a pak se zeptal: „Odkud mě znáš?“

„Já jsem kouzelný skřítek a vím o všem, co se kolem mého stromu šustne,“ usmál se. „A můžu ti splnit jedno přání, budeš-li chtít.“

„Ano,“ zvolal Noxík nadšeně. Pak ale posmutněl. „Mám více než jednu otázku, milý skřítku. Nevím, kterou vybrat.“

„No, to je jednoduchá pomoc. Vidiš ten růžový kvítek nahoře? Sněz ho a budeš vědět vše, nač si vzpomeneš!“

A ukázal na nejvyšší větev, kde zářil mezi zelenými listy překrásný růžový květ.

„Musím tě však varovat,“ dodal skřítek, „kdo ho sní, přijde o hlas a už nikdy nepromluví!“

Noxík se dlouho nerozmýšlel. Pak upřel své krásné oči na skřítko a pravil:

„Pak tedy, milý skřítku, natáhni mé nohy a krk tak, abych na kouzelný kvítek dosáhl.“

Skřítek zavřel oči, smekl čepičku a třikrát se zatočil. Když oči otevřel, stál před ním Noxík na štíhlých dlouhých nohou a skláněl k němu dlouhý krk.

„Děkuji ti,“ usmál se Noxík a utrl si růžový kvítek.

Byla to poslední slova, která řekl. Když květ snědl, zavřel spokojeně oči. Teď už věděl, jak vysoko skáče antilopa, jak hluboko se potopí krokodýl, proč jsou zebry pruhované, proč má slon chobot a proč je papoušek barevný a nosorožec jen šedý.

Byl němý, ale šťastný.

Od těch dob mají všechny žirafy dlouhý krk a štíhlé nohy. A i když už nikdy nepromluví, dívají se na svět krásnými šťastnými očima.

David Zourek, 5. A

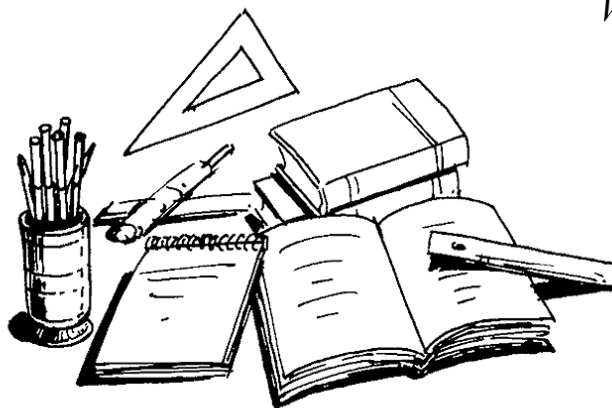

Můj život za 15 let

Unaveně jsem se vydala do práce, na rameni mě tížila moje taška s opravenými testy a sešity pár zapomnětlivců. Dále jsem tam samozřejmě měla svoje psací potřeby, ovšem nejraději jsem měla svoji propisku, kterou jsem před nedávnem dostala od své staré známé, a pár zbytečností. Opět přemýšlím nad svým životem. Vysokou už mám dokončenou a teď už mě čeká jen věčné opravování testů, připravování nových a moji kolegyně a kolegové z práce. Začalo pršet. Z tašky jsem vytáhla svůj deštník a pokračovala dál v cestě. Kapky deště na něj jemně ťukaly a já jsem si znovu vzpomněla, jaké to bylo, mířit ze školy domů, obtěžkaná školní taškou. Blížila jsem se ke škole. Tuším, že mohlo být něco kolem půl osmé. Malé děti čekající před družinou hlasitě povykovaly. Když mě spatřily, začaly mě táhle zdravit. Potěšilo mě to. Zamířila jsem do sborovny a ze sborovny po zvonění na hodinu rovnou do třídy, ve které jsem měla učit.

Půl třetí. Konečně doma. Dnes to naštěstí nebylo tak dlouhé jako jindy. Vzala jsem si svou nákupní tašku a vyrazila jsem do obchodu nedaleko mého domu. Na zahradě jsem se poohlédla, kde zase běhá náš pes. Vypadá to, že bude nejspíš ležet v garáži na gauči, který jsme tam před nastěhováním zanesli. V tu chvíli mi zavolal přítel. Z ne moc dlouhého rozhovoru jsem se dozvěděla, že se dnes zdrží, protože jde s přáteli do baru. Nakoupila jsem a vrátila jsem se zpět domů. Z tašky jsem si vydělala věci, které musí být do zítřka hotové, a dala jsem se do toho. Po chvíli znovu telefon. Kamarádka z vysoké. Prý jestli si nechci někam vyrazit. Proč ne? Říkám si. Práci mám téměř hotovou, tak se jen nalíčím, obléknu a můžeme jít. Nasedla jsem do svého černého BMW, po cestě jsem nabrala kamarádku a společně jsme zamířily do blízké restaurace na pokec. Znavená jsem se vrátila domů, zhruba okolo desáté večer. Skočila jsem do vany, převlékla jsem se a ulehla s myšlenkou, jak skvělý život mám, k té dokonalosti už mi jen chybí vlastní děti. Jen doufám, že budu tak skvělá máma, jako jsem učitelka.

Viola Štrajtová, 7. B

Můj život za deset let

Vracím se z Frankfurtu. Letadlo přistálo včas, takže se dostanu domů před půlnocí. Ale i tak mám stále devět hodin cesty před sebou. Je to paráda řídit BMW. I když je pouze firemní. Kdo však má možnost mít takové auto a takovou práci v mém věku?

Jak ten čas letí. Zítra mám narozeniny. Dvacáté páté. Těším se na oslavu. Mamka s babičkou ji připraví tak, jak to umí jen ony. Zítra celé rodině představím Alici, svoji přítelkyni. S mamkou a babičkou se už znají a moc se jim Alice líbí. Je to teprve rok, co jsem skončil vysokou školu a poznal Alici. Před lety měla moje sestřenice dobrý nápad, když mi řekla o možnosti stát se leteckým inženýrem. Na své první služební cestě jsem se setkal s Alicí. Tlumočnicí.

Včera jsem byl v Dubaji. Poslal mě tam můj šéf, abych posoudil koupi staršího letadla. No, takový starý krám! S tolika vadami! Blázen, kdo by do toho šel. Jde přece o bezpečnost a životy lidí. Šéf na mě dá. Cení si mého odborného úsudku a já jsem vždy čestný a upřímný. Taky mi za mou práci dobře platí. Váží si mě a já jsem k němu a k firmě loajální.

Teď mě čekají dva týdny zasloužené dovolené. Líbí se mi slavit narozeniny 9. července. Oslava na zahradě, posezení u grilu. Pro jednu si zase dopřeji trochu nezdravého, ale dobrého jídla. Babička vždy výtečně naloží vepřové a kuřecí maso a udělá báječné obložené chlebíčky a jednohubky. Moje babička je zlatá! Vlastně po celý můj život slavíme narozeniny spolu. Babička se narodila 5. července. Pořád vypadá skvěle na své roky!

Přemýšlím a ani si neuvědomuji, že jedu rychlostí 180 km/h. Rychle zpomalit! Už jsem v Česku. Tady snad nikdy dálnice nebudou takové jako v Německu. A ty zácpy! Těším se na kolo! Zítra zrána si dám aspoň 40 km a protáhnu tělo. Kolo mi tento týden pořádně chybělo. Je to dvanáct let, kdy mě cyklistika dostala. S povděkem myslím také na mamku. To ona mě naučila zdravě jíst a dbát na to, co dávám svému tělu. Jsem rád, že jsem se nenaučil kouřit a ani alkoholu neholduji. Vždyť to jsou zabijáci. Dodneška si pamatuji dědečkova slova, kdy mi řekl, že vedle cigaret a alkoholu jsou ještě tři bílí zabijáci – mouka, cukr, sůl. Při vaření se jim snažím vyhnout nebo je používám v malém množství. Jak jsem rád, že jsem v dospívání využil mamčiny nabídky naučit se připravit si dobré a hlavně zdravé jídlo.

A už sjíždím z dálnice. Za chvíli budu doma, v Jedovnicích. Všude dobře, doma nejlíp. Měl bych se jít také podívat na ten pozemek, o kterém mi říkal taťka. Chci zůstat

v Jedovnicích. Chci, aby tam v budoucnu vyrůstaly i mé děti a abych se tam vždy mohl ze služebních cest vracet. Je to můj domov. Tam je má rodina. Tam jsou lidé, které miluji a kteří milují mě. Vezu jim dárečky. I Garphikovi – mému věrnému psímu kamarádovi. Ještě že je všechny mám! Samotnému by mi bylo na světě smutno!

Jan Málek, 9. B

Vlak budoucnosti

Vlak budoucnosti ... Na pohled krásný, tichý a neuvěřitelně zajímavý. Zaujal mě na první pohled. Ten moment, kdy se otevíraly dveře a lidi začali hlučet.

Já se ztrácela. Na sekundu jsem nevěděla, co se děje.

Zapískal průvodčí a já jsem se cítila jak mravenec mezi беруškami.

Všichni uvnitř vlaku si povídali o životě, zážitcích ... Ale já?

Mám se k nim připojit? ... Promítalo se mi hlavou.

Když jsem se ale začala koukat kolem sebe, uviděla jsem středně velké okénko a v něm nedotčený svět.

Na minutku jsem se zase koukala na ty lidi , ale to okno .... Jako by mě volalo ...

Cítila jsem jeho sílu. Jak jsem se k němu přibližovala čím dál blíže, oči se mi rozzářily.

Krásné mohutné stromy s bílým popraškem v korunách.

Grafiti, která zdobila staré cihlové zdi.

Lidé užívající si volna.

V tom všem jsem si uvědomila, že i když jedu vlakem budoucnosti a i když tu teď stojím a koukám na ostatní, nic tu nebude věčně ...

Proto jsem se podívala na mámu, to vše, co pro mě udělala, jsem jí vyjádřila úsměvem.

Malý úsměv, který jí vždy zlepší náladu. A mně taky ...

V životě každý pojede svým vlakem svou cestou za svým cílem.

Ale nezapomínejte na vše, co jste měli doteď. Rodina a přátelé a všichni, kteří vás na této cestě podporovali, tu pokaždé nebudou ....

Markéta Jeřábková, 8. B

Hádanka

Není to Sahara,
není to Sibiř.
Žijí tam neobvyklá zvířata,
ale ZOO tu není, ani les,
hustých stromů je zde celá pěst,
vlhký, dusný vzduch
jako uzavřený kruh.
Co je to?

Daniela Tomková, 7. B

Mraky

Kolik je na nebi vlastně těch mraků?
Někteří v bílé košili a jiní v černém fraku.

A jako ovečkám jim zvonečky zvoní,
když je jim smutno, to pak slzy roní.

Každý svou cestou si pomalu pluje,
občas se zastaví, aby nebyl sám.

Vítr jim do plachet vesele duje
a pak je dofouká třeba až k nám.

Gabriela Štrajtová, 8. B

Doctor Who (Amy, Doctor, Rory)

Báseň na motivy britského SCI-FI seriálu Doctor Who

Už, když se narodili, předem měli dáno,
že on a ona spolu budou trávit každé ráno.
A možná by to vycházelo, nebýt tam někdo třetí,
kamarád z dětství, který nezná, jak normální čas letí.
Odjel, když jí bylo 12.
Řekl: „Pět minut a jsem zpátky.“
Pro Amy dalších 12 roků, pro něj jen čas krátký.
On vrátil se a zachránil Zemi, spolu s Rorem s Amy,
potom ale znova odjel a scénář byl zas stejný.
Muž byl pryč však jen dva roky, pro dívku si přijel,
ukázal jí celý vesmír, byť netušil, jak žije.
A Amy před ním život skryla,
smazala to, jak dosud žila.
Neřekla mu velkou změnu, co v pokojíku skrývá,
na skříni pověšené šaty, do paměti se vrývá.
Nevěděla koho vybrat, buď Doktor nebo Rory,
obyčejný mladý chlapík, nebo ten, co řeší spory?
A nakonec si vybrala. Muž s budkou stále víc
vytvářel jí něco v srdci a ona mu to chce říct.
A pak při jedné vesmírné cestě málem zemřela,
pronásledovaná prasklinou v čase a v oku anděla.
Díky tomu odhodlání našla odvahu říct mu pravdu svou,
přece byla zachráněna jeho zásluhou...

Gabriela Štrajtová, 8. B

Paní Anglie (Alžběta I.)

7. září, toho magického večera
zrodila se malá budoucí královna,
matka její nato však brzy zemřela.

Její nový domov u dvora,
kde vládly mír a pohoda,
v klidném městě Hatfieldu
mezi přáteli žila v poklidu.

Avšak v srdci malé princezny
se skrývala touha poznat
svého otce,
který jednou prohlásil,
že už ji nechce.

Ovšem koho měla ráda,
byla její sestra Marie,
která si s ní hrála
a povzbuzovala k žití i do boje.

Rusé vlasy.
Hnědé oči.
Zkrátka byla plná krásy.
V dospělosti
čekaly ji krušné,
ale také dobré časy.

Pak už všechno jinak je,
Angličanům panuje,
16. století,
to byl zlatý věk Anglie.

Adriana Jelínková, 8. B

Proč se děti bojí tmy?

Tma.

Tma ve skutečnosti neexistuje. Podle vědy je tma jen pouhý nedostatek světla. A i přes vědomí tohoto faktu se tmy stále bojíme. Proč? Nejspíš kvůli úrazu, přepadení nebo ze střetu s lidmi, jejichž mysl není ani z části svatá.

Ano... tmy se tedy bojíme z rozumných důvodů... tak proč se tmy bojí děti?

Je všeobecně známo, že děti mají omezený cit strachu. Jednoduše si neuvědomí, co jim může hrozit. To znamená, že mohou stát na parapetu okna v třetím patře a i tak klidně shlížet dolů. Nebojí se hmyzu, klaunů, panenek, stísněného prostoru a ani ničeho jiného z velké řady fobií, jež sužují lidstvo. Strach se jim totiž začne vyvíjet až postupem času.

Ve většině případů se první obavy objeví právě z oné zmiňované tmy. Proč? Nikdo přesně neví proč...

Další významný fakt, který si zaslouží zmínění, je určité nadpřirozené vnímání zvířat a malých dětí. Všichni asi moc dobře víte, že když se má stát něco škaredého, vaše dítě anebo pes něco vycítí a výrazně znervózní. Stalo se to už mnohokrát, možná víckrát než kdokoliv z nás tuší...

Tak se znovu dostávám k otázce „Proč se děti bojí tmy?“

Co když děti ve tmě vidí něco víc než my? Co když vidí, co je tma doopravdy zač?

Děťátka jsou neuvěřitelná. Jejich roztomilá kukadla vidí svět tak, jak doopravdy je. Neuvažují o skrytém významu vašich slov. Přetvářku prakticky neznají. Usmívají se jako sluníčka pro každou maličkost a pro ještě menší zrníčka roní slzy. Jsou naivní, roztomilé, upřímné a ze všeho nejvíce nevinné.

A i přes jejich nevinnost se v noci budí s křikem a pláčem. Nedokážou se jít sami vyčůrat. Některé musí spát s rozsvícenou lampičkou, a když z čista jasna v místnosti zhasne světlo, rozeřvou se na všechny strany. Z vlastních zkušeností vím, že je vcelku nemožné přesvědčit dítě, aby samo a hlavně dobrovolně prošlo potemnělou místností.

Nehodlám vám svůj názor vnucovat... ani já pořádně netuším, co si o téhle otázce mám myslet. Je jen na vás, jak si ji přetvoříte. Můžete na to jít vědecky a říct si, že se děti bojí neznáma a pocitu sleposti. Přes tajemno existuje nespočet kreatur, duchů a všemožných zrůd. Můžete vymyslet jiné řešení nebo klidně toto téma označit za naprosto nezajímavé. Já vám jen nabízím varianty.

Karolína Marková, 9. A

Noc

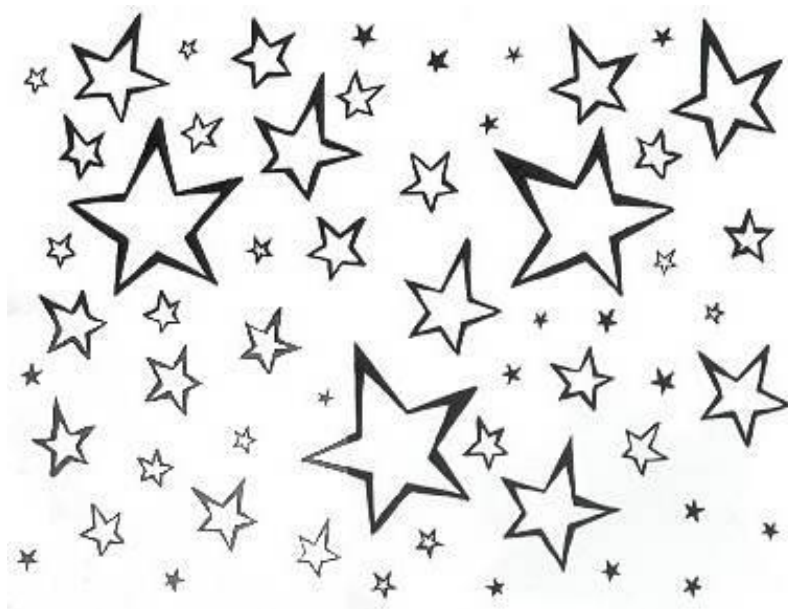
Je klid. Všechno, co slyšíte, je ticho, které je vlastně tak moc nahlas. Šumění větru, když pluje mezi větvemi a listy stromů.

Podívám se na oblohu a vidím spoustu hvězd, které mi připomínají malé třpytivé kamínky rozsypané na podložce, která sama je černá jako uhl.

Ležím v jemně prochladlé trávě a bez hnutí se dívám na nebe. Jen přemýšlím. Přemýšlím nad tím, jaké by to bylo tam být a létat v té obrovské prázdnotě. Pomalu si uvědomuji, jak hloupý nápad, jenž postrádá minimální smysl, to je.

Rozednívá se a tím moje snění končí.

Jana Zemánková, 9. A

1)

Právě přemýšlím, jaký by byl pocit žít nebo třeba i jen navštívit Narnii, Říši divů, Panem, Bradavice...

Procházet se po lese s Aslanem, faunem nebo panem Bobrem...

Setkat se s kloboučníkem a sledovat Šklíbu...

Vidět všechny ty záplavy barevných hlav a podivných šatů v Kapitulu...

Zahrát si famfrpál a popovídat si s Lunou...

Pít rum s Jackem Sparrowem...

Proletět se s Eragonem na Safíře...

Je tu tolik možností.

Co třeba jen pouhých pět minut?

2)

Byla lokty opřena o kámen, vystupující zpod hladiny moře. Hladina byla neklidná a rozbouřená. Prudký liják jí neúprosně bičoval záda. Máchla ocasem a ponořila se hluboko do moře. Zanedlouho vyplavala.

Její černé vlasy byly neustále suché, jako kdyby je právě nenamočila. Po tváři se jí rozlil divoký úsměv.

Udělala několik temp ocasem a vyšvihla se nad hladinu, pod kterou vzápětí znovu skočila. A znovu ... a znovu ... Smála se a halekala všude okolo. Z ničeho nic se hladina začala uklidňovat, déšť ustal.

Vyšvihla se na břeh a nechala se omývat přílivem. Najednou bylo všude ticho. Byla sama. Úplně sama. Opět. Vytáhla flétnu, jakoby odnikud, a začala hrát podivuhodnou melodii. Po chvíli se jí na tváři objevily slzy. Tiše ukapávaly do moře a tvořily na něm malé zářivé hvězdičky.

Hrála svoji píseň smutku a pomalu se spouštěla zpět do moře. Zavřela oči a tiše se ponořila pod hladinu.

Avšak píseň znít nepřestala. Snad neměla konce ...

Viola Štrajtová, 7. B

Procházka s vyjmenovanými slovy

Přes cestu mi přeběhla myš,
asi hledala svoji skrýš.
Má určitě krásný a hezký byt,
kde může v klidu jíst a pít.
Má teplý a útulný příbytek
a v něm přepychový nábytek.
Bude to kousek od mlýna,
tam, kde roste ta vzácná bylina,
vysoký a voňavý pelyněk
a kolem spousta modrých pomněnek.
Vedle bydlí strýček sysel,
co si hodně zrní zasel.
Ve vzduchu se vznáší chmýří,
to se asi kohout čepýří.
Z vody na mne mrkla vydra,
podívám se sem i zítra.

David Zourek, 5. A

Sovičky

My jsme chytré sovičky,
máme bystré hlavičky.

Ať si cizí sedí, leží,
ale nám nic nejde stěží.

Čtení, psaní, počítání,
cvičení či malování,
když se snažíš, jde to lehce,
učíš-li se, jde to měkce.

Jaro, léto, podzim, zima,
učení je vždycky prima.
Ve třídě jsme kamarádi,
všichni se tu máme rádi.

Tereza Opletalová, 5. A

Předměty

Hudebka a výtvarka

čeština a čítanka

tělocvik a fyzika

angličtina, matika.

To jsou naše předměty,

které máme rádi,

jsme s nimi kamarádi.

Michaela Jurajdová, Kateřina Šebková, Denisa Veselá, všechny 4. C

Naše třída

Barevná je naše třída,
u tabule leží křída.
Tělocvik a čeština
je nejlepší hodina.

V pouzdře leží pero, tužka,
červená je jako stužka.
Jsme nejlepší kamarádi,
máme se tu všichni rádi.

Nela Vyroubalová, Hana Škrabalová, Anette Süssová, všechny 4. C

Nebojte se školy

Nebojte se školy,
nebudete mít žádné škody.
Nečeká tam čert,
to by byl jen žert.

Tělocvičnu novou máme,
paní učitelky posloucháme.
Učíme se metry
a nosíme svetry.

Jakub Kabrhél, Robin Hudec, Vít Valíček, Marek Popelka, všichni 4. C

Škola

Není škola jako škola,
není žák jako žák.
Tahle škola zvláštní byla,
ano, je to tak.

Vyučování je těžké,
látku nikdo nezvládá.
Třídy nejsou velké,
je tu dobrá nálada.

Tereza Navrátilová, Kristýna Šebková, obě 4. C

Červenec a srpen

Červenec je plný vody,
radosti a pohody,
nemusíme do školy,
neděláme úkoly.
Pojedeme na výlet,
uvidíme akrobatický let,
potom jdeme k vodě,
nasedneme na loď.
Jdeme lovit ryby,
jen neudělat žádné chyby.
Prázdniny už skončily,
povinnosti začaly.

Viktor Beránek, Kryštof Kovář, oba 4. C

Zimní měsíce

Zima má tři měsíce,
je nádherná velice.

Prosinec má každý rád,
je s ním velký kamarád.
Ozdobíme stromeček,
uklidíme domeček.

V lednu se slaví nový rok,
uděláme velký krok.
V únoru už končí zima,
začne jaro, to je prima.

Za chvíli začne kvést
první jarní kytička.
Rychle trhám a chci ji nést,
zaslouží si ji moje milá matička.

Anette Süssová, Hana Škrabalová, Nela Vyroubalová, všechny 4. C

Rok

První měsíc leden,
na saních rychle jedem.
Na druhém místě únor,
jezevci vylezou z nor.
Třetí v řadě vládne březen,
bude brzy dlouhý den.
Čtvrtý v pořadí duben,
k narozeninám dostanu buben.
Pátý máme květen,
už vykvétá první pupen.
Šestý měsíc červen,
bude vysvědčení den.
Už je tu červenec,
školy je konec.
Na zahradě v srpnu
ovoce vždy slupnu.
Máme rádi září,
čaj se často vaří.
Nesnášíme říjen,
je sychravý týden.
Pak přichází listopad,
včera na mě lístek spad.
V prosinci je zasněžený domeček,
v něm si nazdobíme stromeček.
Rok je plný zábavy,
na světě nás to baví.

Tereza Navrátilová, Kristýna Šebková, obě 4. C

Jaro a léto

Moc se těším,
až bude tady,
už ho slyším,
běžím do zahrady.

Uvidím tam sněženky,
dokonce i petrklíče.
Všechny jarní květinčky
rozkvetou bez potíže.

Po jaru bude léto,
které mám také ráda,
začne pršet, bude bláto,
zavaří se marmeláda.

Půjdu si zaplavat,
času není nazbyt,
jaru pěkně zamávat,
musí se k nám vrátit.

Hana Bušová, 6. A

Ráj

V ráji kvete růže,
všechno se tam může.
Je to místo odpočinku,
nedáš si palačinku?

Hana Bušová, 6. A

Hledaná jablíčka

Hledali jsme na zahrádce
naše krásná jablíčka,
nenašli jsme ani v řece,
snědla je naše Anička.

Hana Bušová, 6. A

Lenička a dvacet macech

Povíme vám pohádku,
ne o malém prasátku,
ale o malé Leničce,
co bydlela v malé vesničce.

Špatně jí tam bylo,
dvacet macech jí rozkazovalo.
„Uklid' v domě, zameť dvůr,
aby to tady bylo cool.“

Lenička poslechnout musela,
jinak by za to trest dostala.
Uklízela ve dne v noci,
i když byla po nemoci.

Jednoho dne však stala se věc.
Na Leničku v lese spadla klec.
Zachránil ji krásný princ,
dál nevíme vůbec nic.

Anna Machačová, 6. A

Masařka

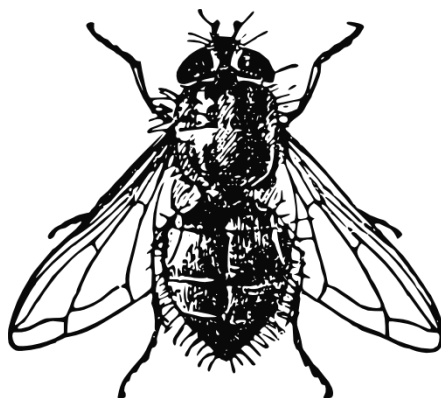
Už je tu zas ta masařka,
co mě pořád prudí,
ať ji zabije kuchařka,
i když ji to nudí.

Tak ta už sem přichází,
plácačku má v ruce,
moucha se však nachází
venku v ptačí budce.

Tak kuchařka musí jít za ní,
že jí to vadí, na tom nesejde,
plácla masařku dlaní,
protože plácačka se do budky nevejde.

Ale masařka stále ještě žije,
tak nebudu mít klid,
však ona si to vypije,
až zas navštíví můj byt!

Monika Štěpánková, 6. A

Abecední seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

<i>Beránek Viktor</i>	21
<i>Bláhová Lucie</i>	4
<i>Bušová Hana</i>	24, 25
<i>Hudec Robin</i>	20
<i>Jelínková Adriana</i>	14
<i>Jeřábková Markéta</i>	11
<i>Jurajdová Michaela</i>	19
<i>Kabrhél Jakub</i>	20
<i>Khýrová Veronika</i>	7
<i>Kovář Kryštof</i>	21
<i>Kyzlinková Viola</i>	6
<i>Machačová Anna</i>	25
<i>Majerech Jan</i>	2
<i>Malachová Sabina</i>	3
<i>Málek Jan</i>	10 - 11
<i>Marková Karolína</i>	15
<i>Navrátilová Tereza</i>	21, 23
<i>Opletalová Tereza</i>	19
<i>Pieglová Anežka</i>	6
<i>Popelka Marek</i>	20
<i>Süssová Anette</i>	20, 22
<i>Šebková Kateřina</i>	19
<i>Šebková Kristýna</i>	21, 23
<i>Škrabalová Hana</i>	20, 22
<i>Štěpánková Monika</i>	26
<i>Štrajtová Gabriela</i>	12, 13

<i>Štrajtová Viola</i>	5, 9, 17
<i>Tomková Daniela</i>	12
<i>Valíček Vít</i>	20
<i>Veselá Denisa</i>	19
<i>Vlasáková Kristýna</i>	2
<i>Vyroubalová Nela</i>	20, 22
<i>Zemánková Jana</i>	16
<i>Zourek David</i>	8, 18
<i>Zvejšková Tereza</i>	3

Zdroje obrázků:

Obrázek na straně 5:

http://st.depositphotos.com/2510389/2922/v/950/depositphotos_29221295-Vector-illustration-of-a-business-woman-flying-above-skyscrapers---black-and-white.jpg (13. 6. 2015)

Obrázek na straně 6:

<http://i.mimibazar.cz/s/bc/1/111113/15/a50346130.jpg> (13. 6. 2015)

Obrázek na straně 7:

http://st.depositphotos.com/2510389/3055/v/450/depositphotos_30555783-Vector-Illustration-of-Suitcase.jpg (13. 6. 2015)

Obrázek na straně 9:

<http://www.omalovankyvytisknuti.info/wp-content/gallery/Skola/skolni-potreby.gif> (13. 6. 2015)

Obrázek na straně 16:

<http://img1.obrazkyanimace.com/oa/076/134.jpg> (13. 6. 2015)

Obrázek na straně 18:

<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2012/02/mouse-with-flower-t18128.jpg> (13. 6. 2015)

Obrázek na straně 20:

http://nd06.jxs.cz/562/607/ce7d78f058_96028428_o2.jpg (14.6.2015)

Obrázek na straně 26:

<http://stafle.gjkt.cz/sites/default/files/moucha.png> (14. 6. 2015)

Obrázky na straně 28, 29 a 30:

http://st.depositphotos.com/1252248/3787/v/950/depositphotos_37873755-Children-reading-books-in-the-library.-Coloring-book.jpg (13. 6. 2015)

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2014/2015. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk.rok 2014/2015)

Burgetová Radomíra, PhDr.

Ocetková Petra, Mgr.

Opletalová Ilona, Mgr.

Panáčková Věra, Mgr.

Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS

